

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215219164
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2215219164.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v sporovej veci žalobkyne: PaedDr. S. J., nar. XX. V. XXXX, bytom X. XXX/XX, K. E., zast. advokátom: JUDr. Miroslav Pekár, Krížna 44, Bratislava, proti žalovanej: Základná škola s materskou školou s vyučovacím jazykom maďarským Jahodná, so sídlom Jahodná 202, zast. advokátom: JUDr. Ladislav Angyal, Alžbetínske nám. 328/6, Dunajská Streda, o 1.126 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 31. januára 2018 č. k. 14Cpr/4/2015-198 - vo vyhovujúcej časti, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.126 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % p.a. zo sumy 1.126 eur 13.7.2014 do zaplatenia, to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku súd žalobu zamietol a III. vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 84,74 %.

2. Súd na základe vykonaného dokazovania ako aj v zmysle vyššie citovaných ustanovení žalobe vyhovel v časti - nedoplatku na príplatku za riadenie a v časti - nedoplatku na kreditovom príplatku a naopak nevyhovel v časti nároku ohľadne nedoplatku na príplatku za činnosť uvádzajúceho pedagóga.

3. Pri rozhodovaní o nedoplatku na príplatku za riadenie vychádzal z toho, že žalobkyňa bola prijatá do pracovného pomeru ako učiteľka MŠ. Zároveň od 1.9.2012 bola poverená výkonom špecializovanej činnosti - funkciou zástupkyne riaditeľa školy. Táto skutočnosť medzi stranami sporu ani nebola sporná. V zmysle ust. § 8 ods. 1 zákona č. 553/2003 Z. z. jej patrí aj príplatok za riadenie, vychádzajúc z toho, že vedúcim pracovníkom je aj zástupca riaditeľa. Bola však zaradená do stupňa riadenia IV., pričom žalovaná sa bránila tým, že žalobkyňa nebola štatutárnym orgánom a preto nemohla byť zaradená do stupňa riadenia II. b. Uvedený právny názor žalovanej však nie je správny. Žalobkyňa totiž bola vedúcou zamestnankyňou, ktorá zastupovala štatutárny orgán v rámci zvereného úseku činnosti zamestnávateľa a zároveň priamo riadila podriadených zamestnancov. Podporne obdobné stanovisko zaujalo aj Ministerstvo školstva v liste zo 6.12.2017. Preto žalobkyni za obdobie 1.10.2012 - 31.12.2012 patrí príplatok za riadenie vo výške 62 eur ($622 \text{ eur} \times 1,24 = 771,28 \text{ eur} / 8 \% = 62 \text{ eur}$). Rozdiel medzi skutočne vyplateným príplatkom zo strany žalovanej (30 eur) a zákonom stanovenou výškou je vo výške 32 eur, pričom za uvedené obdobie je to v sume 96 eur ($32 \text{ eur} \times 3$). Za obdobie od 1.1.2013 - 30.11.2013 jej patrí príplatok za riadenie vo výške vo výške 65 eur ($653,50 \text{ eur} \times 1,24 = 810,34 \text{ eur} / 8 \% = 65 \text{ eur}$). Rozdiel medzi skutočne vyplateným príplatkom zo strany žalovanej (30 eur) a zákonom

stanovenou výškou je vo výške 35 eur, preto nedoplatok na príplatku za riadenie je za toto obdobie v sume 385 eur (35 eur x 11). Za obdobie od 1.12.2013 do 31.12.2013 jej patrí príplatok za riadenie vo výške 73 eur (732 eur x 1,24 = 907,68 eur / 8% = 73 eur). Rozdiel medzi skutočne vyplateným príplatkom zo strany žalovanej (30 eur) a zákonom stanovenou výškou je vo výške 43 eur, preto nedoplatok na príplatku za riadenie je za toto obdobie v sume 43 eur. Za obdobie od 1.1.2014 do 30.6.2014 jej patrí príplatok za riadenie vo výške 76,50 eur (769 eur x 1,24 = 953,56 eur / 8% = 76,50 eur). Rozdiel medzi skutočne vyplateným príplatkom zo strany žalovanej (30 eur) a zákonom stanovenou výškou je vo výške 46,50 eur, preto nedoplatok na príplatku za riadenie je za toto obdobie v sume 279 eur (46,50 eur x 6). Spolu nedoplatok na príplatku za riadenie za obdobie od 1.10.2012 do 30.6.2014 je vo výške 803 eur.

4. Pri rozhodovaní o nedoplatku na kreditovom príplatku vychádzal z toho, že žalobkyňa na základe Osvedčenia o priznaní kreditov za absolvovanie rozširujúceho štúdia zo dňa 31.1.2012 (č.l. 10) mala k dispozícii 60 kreditov. V danej veci riaditeľ školy - žalovaná v zmysle § 47a ods. 5 zákona č. 317/2009 Z.z. žalobkyni priznal kredity za vykonanie rigorózneho skúšky, za účelom ktorého bolo vydané osvedčenie o získaní 60 kreditov. Následne žalobkyňa absolvovala aktualizáčnne vzdelávanie, na základe ukončenia ktorého bolo vydané osvedčenie o ukončení aktualizáčného vzdelávania z 10.10.2012 (č.l. 87). Žalovaná tvrdila (č.l. 37, 68), že uvedené osvedčenie žalobkyňa nepredložila do 6.12.2013, ktoré by potvrdili jej nárok na 30 kreditov. Neskôr tvrdila, že žalobkyňa konala bez súhlasu riaditeľky, prihlášku na kontinuálne vzdelávanie podala svojvoľne, bez podpisu a vedomia riaditeľa školy dňa 4.6.2012. K absolvovaniu kontinuálneho vzdelávania síce súhlas zamestnanca (zamestnávateľa) nie je potrebný, avšak je nutne potrebný k uznaniu získaných kreditov. Žalovaná má za to, že pokiaľ tam podpis nie je, zamestnávateľ nie je povinný uznať kredity. Žalobkyňa v tom čase ako vychovávateľka ani nemala dôvod absolvovať prípravné atestačné vzdelávanie pre II. atestáciu, nakoľko to nebolo potrebné pre školu, ani k zameraniu školy. Vedenie školy nemalo o tom vedomie, čo dokazuje aj Plán kontinuálneho vzdelávania na rok 2011/2012, v ktorom nie je uvedené. Súd prihliadol aj na záznam z inšpekcie, z ktorého je zrejmé, že dokumentácie školského zariadenia neboli v poriadku a bolo upozornené na nedostatky (č.l. 119 - 128). V tomto smere súd uzatvára, že pokiaľ žalovaná nemienila uznať kredity, mala o tom vydať písomné vyjadrenie s odôvodnením. Nakoľko žalobkyňa absolvovala aktualizáčnne vzdelávanie, pričom mala už priznané kredity v počte 60 za vykonanú rigoróznú skúšku riaditeľom školy a následne absolvovala prípravné atestačné vzdelávanie a druhú atestáciu, po jej úspešnom vykonaní zo získaných 60 kreditov, z ktorých 30 kreditov sa použilo na prípravné atestačné vzdelávanie, zostáva jej 30 kreditov a ich platnosť je na sedem rokov od ich priznania (viď § 47a ods. 11 a 12 zákona č. 317/2009 Z.z.). Takéto pochybenie zamestnávateľa nemôže byť na ujmu zamestnanca. Preto za zostatok kreditov v počte 30 potom žalobkyni prináleží kreditový príplatok. Podporne, tiež v tejto súvislosti stanoviskom Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky zo dňa 27.4.2015 potvrdilo, že žalovaná mala žalobkyni po správnosti ponechať 30 kreditov, na základe čoho mala žalobkyňa nárok na zaplatenie mesačného kreditového príplatku vo výške 6 % z platovej tarify, pričom za obdobie od 1.12.2013 - 31.12.2013, keďže žalobkyňa bola zaradená od 6.12.2013 do platovej tarify vo výške 732 eur, je nedoplatok vo výške 44 eur mesačne (732 eur x 6% = 44 eur). Preto za uvedené obdobie žalobkyňa má nárok na kreditový príplatok vo výške 44 eur. Nedoplatok za obdobie od 1.1.2014 - 30.6.2014, keďže žalobkyňa bola zaradená od 1.1.2014 do platovej tarify vo výške 769 eur. Preto za uvedené obdobie žalobkyňa má nárok na kreditový príplatok vo výške 279 eur (769 x 6% = 46,50 eur; x 6 = 279). Nedoplatok na kreditovom príplatku za obdobie od 1.12.2013 do 30.6.2014 spolu je vo výške 323 eur.

5. Žalobkyni priznal aj úroky z omeškania v zmysle ust. § 517 O.z. a § 3 Nariadenia vlády. V zmysle čl. 10.4 pracovnej zmluvy zo dňa 28.8.2006 sa plat vyplácal v 12. deň kalendárneho mesiaca. Žalobkyňa si však uplatnila nárok na zaplatenie úroku z omeškania od 13.7.2014 do zaplatenia (teda odo dňa nasledujúceho po uplynutí splatnosti výplaty za mesiac 06/2014). Základná úroková sadzba ECB ku dňu 13.7.2014 bola 0,15 %. Potom výška úrokov z omeškania predstavuje 5,15 % zo sumy 1.126 eur (803 + 323) od 13.7.2014 až do zaplatenia. Vzhľadom k tomu, že právo nebolo priznané v žalovanej výške, nevznikol žalobkyni ani nárok na zaplatenie úroku z omeškania z tejto sumy a preto súd žalobu zamietol aj v časti požadovaného úroku z omeškania z prevyšujúcej sumy 96,50 eur.

6. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o nedoplatku za činnosť uvádzajúceho pedagóga vychádzal z toho, že žalobkyňa preukázala, že za obdobie od 3.9.2012 do 30.9.2013 vykonávala žalobkyňa uvádzajúceho pedagóga pre začínajúcu pedagogickú zamestnankyňu - p. S. T. a za obdobie od 8.10.2013 do 30.6.2014 pre začínajúcu pedagogickú zamestnankyňu - S. B.. Uvedené medzi sporovými stranami ani nebolo

sporné. Sporným ostalo, či v uvedenom období bola žalobkyňa súčasne aj pre ďalšiu zamestnankyňu uvádzajúcim pedagógom. Zo svedeckej výpovede samotnej p. B. vyplýva, že nepodpisovala žiadnu dokumentáciu ohľadne jej adaptačného vzdelávania. Sama uviedla, že nepodávala žiadnu prihlášku na adaptačné vzdelávanie. Takisto súdu nebolo predložené menovanie uvádzajúceho pedagogického zamestnanca riaditeľom školy, pričom takýmto dokumentom mala disponovať aj žalobkyňa. Konaním sa preukázalo len to, že p. B. (v tom čase p. D.) bola zamestnaná od 1.10.2012 do 30.9.2013. Nebolo však preukázané, že by žalobkyňa v období od 1.10.2012 do 31.12.2012 a od 1.12.2013 do 31.12.2013 bola uvádzajúcim pedagógom adaptačného vzdelávania súčasne pre dve začínajúce pedagogické zamestnankyne. Preto jej nárok na doplatenie príplatku uvádzajúceho pedagóga za obdobie od 1.10.2012 do 31.12.2012 v sume 93 eur a za obdobie od 1.12.2013 do 31.12.2013 v sume 3,50 eur zamietol.

7. O náhrade trov konania na súde prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Preto súd žalobkyňu priznal náhradu trov konania vo výške 84,74 %, a to podľa pomeru úspechu v spore (92,37 % : 7,63 %). V súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podala prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaná a to ako vyplýva z jeho obsahu výlučne v jeho vyhovujúcej časti, kde žiadala návrh zamietnuť ako právne neopodstatnený. Ohľadom nároku na príplatok za riadenie argumentovala tým, že žalobkyňa, ako zástupca riaditeľa školy, poverovacím dekrétom riaditeľa školy zo dňa 1.9.2012 bola poverená v dôsledku organizačných zmien ako vedúci zamestnanec, ktorý priamo riadi prácu všetkých zamestnancov v materskej škôlke, preto podľa stupňa riadenia musela byť zahrnutá do IV. (vedúci zamestnanec, ktorý priamo riadi prácu podriadených zamestnancov) stupňa riadenia s nárokom na mesačný príplatok za riadenie vo výške najmenej 3 % z platovej tarify, čo predstavuje 30 eur mesačne a nie do II. b. (- vedúci zamestnanec, ktorý zastupuje štatutárny orgán v rámci zvereného úseku činnosti zamestnávateľa, prednosta mestského úradu, prednosta obecného úradu a ktorý riadi viac útvarov; riadenie viacerých útvarov sa nevyžaduje u vedúceho zamestnanca v organizácii s inou organizačnou štruktúrou, t.j. vedúci zamestnanec na II. b stupni riadenia riadi aspoň jedného vedúceho zamestnanca na IV. stupni riadenia alebo priamo riadi podriadených zamestnancov) stupňa riadenia s nárokom na mesačný príplatok za riadenie vo výške najmenej 6 % z platovej tarify. Ani z listu MŠVVaŠ SR nie je nikde uvádzané, že by zákon č. 553/2003 a príloha č. 6 zaväzovali vedenie školy zaradiť zástupcu pre MŠ jednoznačne do, stanovisko nemá právnu záväznosť, sú iba podpornou pomôckou pre aplikačnú prax. Ohľadom nedoplatku na kreditovom príplatku vo výške 323 eur dôvodila tým, že v zmysle ust. § 50 o vykonaní atestácie, zákona č. 553/2003 Z.z., podľa ktorého predpoklad vykonania atestácie je upravený v tomto ustanovení alternatívne: buď pedagogický zamestnanec kumulatívne má získať 30 kreditov a ešte absolvovať prípravné vzdelávanie v rozsahu 60 hodín, alebo získať 60 kreditov. Žalobkyňa postupovala podľa druhej alternatívy, teda úspešne vykonávala druhú atestáciu, využitím svojich 60 kreditov, čo mala k dispozícii a bez absolvovania prípravného vzdelávania v rozsahu 60 hodín, čo v skutočnosti predstavuje 60 kreditov. Podľa dikcie ustanovenia poslednej vety citovaného § 50 „Po úspešnom vykonaní atestácie strácajú takto uplatnené kredity platnosť na účely priznania kreditového príplatku“. Poukázala tu taktiež na ustanovenie § 16 ods. 4 vykonávacej vyhlášky č. 445/2009 Z.z. Ministerstva školstva SR, podľa ktorého úspešnom vykonaní atestácie strácajú platnosť uplatnené kredity v počte podľa § 50 ods. 1 zákona. Teda k vykonaniu atestácii je potrebné uplatniť aspoň 60 kreditov a keď žalobkyňa mala len 60 kreditov a nemali vedomosť o tom, že by absolvovala prípravné vzdelávanie v rozsahu 60 hodín, tak stratila všetkých svojich 60 kreditov. Do 6.12.2013 žalobkyňa predložila len osvedčenie o získaní celkovo 60 kreditov (ktoré podľa zákona stratili platnosť dňom vydania osvedčenia o atestácii). Žalobkyňa na fakt, že má ešte ďalšie osvedčenie o 30 kreditoch neupozornila vedenie školy ani pri preberaní a podpísaní platového dekrétu zo dňa 1.1.2014 a na kontinuálne vzdelávanie sa prihlásila bez vedomia riaditeľa ZŠ, teda nebola podpísaná prihláška, ktorá bola podaná svojvoľne, bez podpisu a vedomia riaditeľa školy dňa 4.6.2012. Tvrdenie žalobkyne, že jej prihlášku podpísala súčasná riaditeľka školy, t.j. K. E. pokladá za nepravdivé tvrdenie, keď v tom čase, keď podala žalobkyňa prihlášku (4.6.2012), bola riaditeľkou ZŠ C. E. a žalobkyňa pracovala na škole ako vychovávateľka v ŠKD. K absolvovaniu kontinuálneho vzdelávania

síce súhlas zamestnanca nie je potrebný, avšak je nutne potrebný k uznaniu získaných kreditov. Pokiaľ tam podpis nie je, zamestnávateľ nie je povinný uznať kredity. Zo zákona č. 390/2011 § 47a, body 10, 12, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 317/2009 § 47a, body 9, 11 vyplýva že „Riaditeľ školy a riaditeľ školského zariadenia uzná pedagogickému zamestnancovi a odbornému zamestnancovi získané kredity za programy kontinuálneho vzdelávania absolvované pre príslušnú kategóriu a podkategóriu, v ktorej je pedagogický zamestnanec alebo odborný zamestnanec zaradený, alebo pre vyučovaný predmet učiteľa, v závislosti od potrieb a zamerania školy alebo školského zariadenia a v súlade s plánom kontinuálneho vzdelávania, na účely vyplácania kreditového príplatku podľa osobitného predpisu". Žalobkyňa, v tom čase ako vychovávateľka ani nemala dôvod absolvovať prípravné atestačné vzdelávanie pre II. atestáciu, nakoľko to nebolo potrebné pre školu, ani k zameraniu školy. Vedenie školy nemalo o tom vedomosť, čo dokazuje aj plán kontinuálneho vzdelávania na rok 2011/2012, v ktorom nie je uvedené, naplánované takéto vzdelanie. Keďže vedenie školy súhlas na absolvovanie vzdelávania nedalo, dokonca o svojom počíne ani nevedelo, ani s ním v pláne kontinuálneho vzdelávania nerátalo, ani osvedčenie nedostalo, kredity jej ani nemohlo a nemôže ani dodatočne uznať. Nakoniec žalovaná namietala, že sumy žiadané žalobkyňou nezodpovedajú skutočnosti.

9. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu žalobkyňa, ktorá navrhla odvolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť. Uviedla, že žalovaná bola vedúcim zamestnancom, ktorý má v zmysle § 8 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme nárok na príplatok za riadenie, ktorého výšku určí zamestnávateľ (žalovaná) v rámci rozpätia percentuálneho podielu podľa stupňa riadenia a pôsobnosti zamestnávateľa, ktoré rozpätie je uvedené v prílohe č. 6 predmetného zákona, preto mala byť po správnom zaradení do stupňa riadenia II. b. a preto mala a v danom prípade nárok na príplatok v percentuálnom rozpätí 8 - 24 %. K nedoplatku na kreditovom príplatku podľa § 14 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z. z. uviedla, že predchádzajúca riaditeľka žalovaného p. Mgr. C. E. uznala žalobkyňu osvedčením zo dňa 31.1.2012 60 získaných kreditov - žalobkyňa následne absolvovala aktualizáciu vzdelávania (osvedčenie zo dňa 10.10.2012) - následne žalobkyňa vykonala druhú atestáciu (osvedčenie zo dňa 6.12.2013), pričom prihlášku na druhú atestáciu jej podpísala súčasná riaditeľka žalovaného (bez jej podpisu by žalobkyňa nemohla druhú atestáciu vykonať). Čo sa týkalo toho, že žiadané sumy neodpovedajú skutočnosti, tu navrhla žalobkyňa, aby odvolací súd na tieto tvrdenia (prostriedky procesnej obrany) žalovanej neprihliadal, nakoľko tieto žalovaná doposiaľ v konaní neuplatnila, tieto prostriedky procesnej obrany, pričom jej nič nebránilo, aby tieto uplatnila pred súdom prvej inštancie.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej dôvodné nie je, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku podľa § 387 C.s.p.

11. V danom spore bolo treba zohľadniť, že nová právna úprava Civilného sporového poriadku, účinná v čase rozhodovania ako prvoinštančného súdu napadnutým rozsudkom, tak i odvolacieho súdu, definuje ako osobitnú skupinu sporov, v ktorých je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od klasického (všeobecného) sporového konania, individuálne pracovnoprávne spory. Individuálnym pracovnoprávnym sporom na účely Civilného sporového poriadku sa rozumie spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ktorý vyplýva z pracovnoprávných a iných obdobných pracovných vzťahov, ktorým je potom i spor predmetný. To znamená, že súd v prípade týchto sporov môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz; na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobe v rozsahu istiny 1.126 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % p.a. zo sumy 1.126 eur od 13.7.2014 do zaplataenia vyhovel, keď v ostatnej jej uplatnenej časti, ktorá zostala predmetom konania odvolaním nenapadnutej sa jej zamietnutie stalo právoplatným.

13. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 C.s.p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 C.s.p. in fine) nasledovné:

14. Odvolateľka v prvom rade namietala to, že žalobkyňa, ako zástupca riaditeľa školy, poverovacím dekrétom riaditeľa školy zo dňa 1.9.2012 bola poverená v dôsledku organizačných zmien ako vedúci zamestnanec, ktorý priamo riadi prácu všetkých zamestnancov v materskej škôlke, preto podľa stupňa riadenia musela byť zahrnutá do IV. (vedúci zamestnanec, ktorý priamo riadi prácu podriadených zamestnancov) stupňa riadenia s nárokom na mesačný príplatok za riadenie vo výške najmenej 3% z platovej tarify, čo predstavuje 30 eur mesačne a nie do II. b. (- vedúci zamestnanec, ktorý zastupuje štatutárny orgán v rámci zvereného úseku činnosti zamestnávateľa, prednosta mestského úradu, prednosta obecného úradu, a ktorý riadi viac útvarov; riadenie viacerých útvarov sa nevyžaduje u vedúceho zamestnanca v organizácii s inou organizačnou štruktúrou, t.j. vedúci zamestnanec na II. b stupni riadenia riadi aspoň jedného vedúceho zamestnanca na IV. stupni riadenia alebo priamo riadi podriadených zamestnancov) stupňa riadenia s nárokom na mesačný príplatok za riadenie vo výške najmenej 6 % z platovej tarify. Žalovaná tvrdí, že ani jeden právny predpis jednoznačne neustanovuje zaradenie zástupcu materskej škôlky.

15. V zmysle § 8 zákona č. 553/2003 Z.z. vedúcim zamestnancom sa podľa § 9 ods. 3 Z.p. rozumejú orgány zamestnávateľa (ods. 1), ako aj jeho ďalší zamestnanci, ktorí sú poverení vedením na jednotlivých stupňoch riadenia zamestnávateľa, sú oprávnení určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny. Pod pojem vedúci zamestnanec treba teda zaradiť všetkých zamestnancov zamestnávateľa, ktorí sú oprávnení ukladať pracovné úlohy a dávať záväzné pokyny podriadeným zamestnancom. Pre posúdenie, či sa jedná o vedúceho zamestnanca vo V. službe na najnižšej úrovni riadenia nie je určujúce, akým spôsobom je funkcia (druh práce) formálne označená, ale to, či sú mu podriadení zamestnanci, ktorým je v rozsahu poverenia oprávnený ukladať pracovné úlohy, kontrolovať ich prácu a dávať im za tým účelom záväzné pokyny. Keďže vzťah nadriadenosti a podriadenosti zamestnanca nie je otázkou faktického stavu, ale otázkou právnou, je pre posúdenie postavenia zamestnanca z tohto hľadiska určujúce, či nadriadenosť funkcie vykonávanej zamestnancom voči iným (podriadeným) zamestnancom vyplýva z právneho predpisu alebo z vnútorného organizačného predpisu upravujúceho štruktúru zamestnávateľa.

16. V zmysle § 34 ods.1 písm. b) zák. č. 317/2009 Z.z. o pedagogických a odborných zamestnancoch (1) Vedúcim pedagogickým zamestnancom alebo vedúcim odborným zamestnancom je

a) riaditeľ,

- b) zástupca riaditeľa,
- c) hlavný majster odbornej výchovy,
- d) vedúci vychovávateľ,
- e) vedúci odborného útvaru,
- f) ďalší pedagogický zamestnanec alebo odborný zamestnanec ustanovený podľa osobitného predpisu.

Niet pochyb o tom, že žalobkyňa bola v postavení vedúceho pedagogického zamestnanca - zástupcu riaditeľa materskej škôlky. Niet pochyb ani o tom, že nebola špeciálne poverená, resp. poverovací dekrét zo dňa 1.9.2012 neobsahoval vykonávanie funkcie štatutárneho orgánu v rámci zvereného úseku činnosti zamestnávateľa. Avšak treba súhlasiť so žalobkyňou, čo bolo potvrdené aj listom Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, že na riadení školy sa podieľa okrem riaditeľa školy aj zástupca riaditeľa školy a zo samotnej povahy funkcie vyplýva, že riadi podriadených zamestnancov v materskej škôlke, čo koniec koncov vyplýva aj z poverovacieho dekrétu riaditeľa školy z 1.9.2012. Vzhľadom k uvedenému musí byť podriadená pod II. b stupeň riadenia v zmysle prílohy č. 6 zák. č. 553/2003 Z.z.

17. Čo sa týkalo nedoplatku na kreditovom príplatku tu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s prijatými skutkovými a právnymi závery súdu prvej inštancie, pričom v rámci odvolacích námietok žalovaná nevzniesla žiadne nové okolnosti, ktorými by sa už nebol býval vyporiadal súd prvej inštancie.

18. Odvolacia námietka žalovanej spochybňujúca výšku žalobného nároku uplatneného žalobkyňou v konaní, nebola ako prostriedok procesnej obrany uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie, preto ju v odvolaní nie je možné použiť, pretože sa nejedná o tzv. novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p.

19. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania, keďže žalobkyňa bola v spore v celom rozsahu úspešná, vznikol jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 C.s.p.) voči žalovanej, v konaní neúspešnej.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

21. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).